



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



GÖTEBORGS
UNIVERSITET




LUNDS
UNIVERSITET



UPPSALA
UNIVERSITET



074-



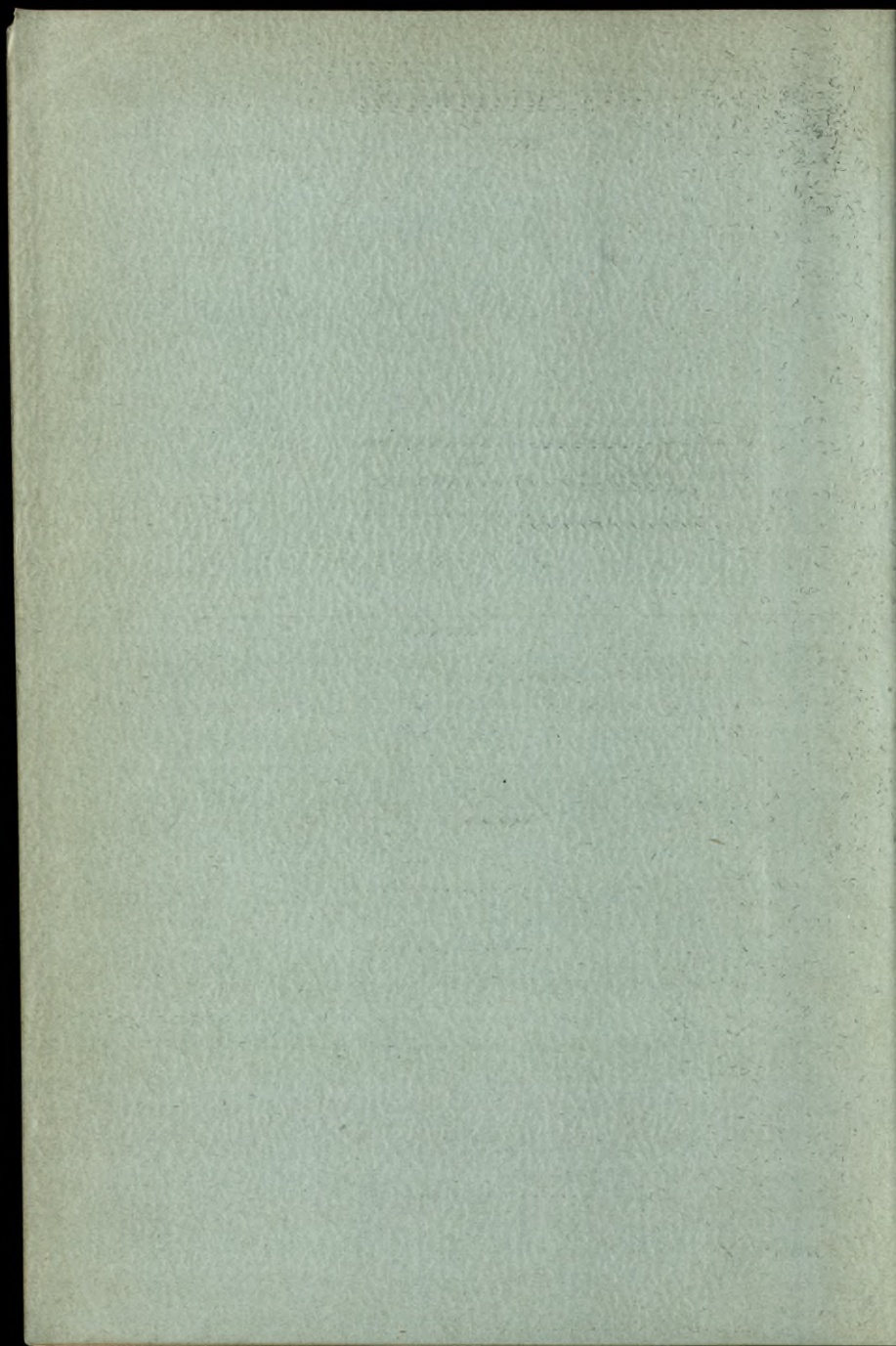
ERLAND LAGERLÖF



DIKTER



DISTRIBUENT
GLEERUPSKA UNIVERSITETSBOKHANDELN
(HJALMAR MÖLLER)
LUND



DIKTER

AF

ERLAND LAGERLÖF



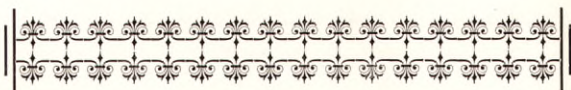
DISTRIBUENT
GLEERUPSKA UNIVERSITETSBOKHANDELN
(HJALMAR MÖLLER)
LUND

MALMÖ
FÖRLAGS-AKTIEBOLAGETS BOKTRYCKERI
1895

Innehåll.

Sirenernas sång	sid. 1	Tegnér's maka	sid. 78
Ett vårminne	» 4	Lilla Nell	» 80
Biet	» 7	Min lycka	» 85
Folkvisorna	» 9	Studenterna	» 86
Idyll	» 12	Ett stjärnfall	» 88
Hemmets lof	» 15	Gammal kärlek	» 90
En Vermlandsgosse	» 17	Flickans dröm	» 92
Sparfven	» 19	Öfver en död kamrat	» 94
En serenad	» 21	Vid åhörandet af en gammal visa	» 97
En farlig fråga	» 25	Så fann jag hvila	» 99
Ingenting alls	» 28	†	» 101
Faster Magdalenas inackorde- ring	» 30	Hennes blick	» 103
Krig i fred	» 32	En solstråle	» 106
Skyarna	» 35	Harmoni	» 108
Vilja	» 37	På kära ställen	» 109
Hemkomsten	» 38	Minns du?	» 111
Modren	» 41	Sommarafton	» 114
Vid budet om min faders död	» 43	I förbifarten	» 118
Ödmjukhet blif min	» 45	Skolgossarnes marsch	» 124
I en bibel	» 47	Herr Tissel Tassel	» 126
Till en afgående lärare	» 48	Resa till Klampenborg	» 129
På villande haf	» 51	På jagt	» 135
Svärmod	» 52	Tal för kvinnan	» 137
En födelsedagsbok	» 54	Till Carl Snoilsky	» 140
Aftonsvärmeri	» 57	Till damerna	» 142
Psykologi	» 60	Nya vapen	» 145
Utan ord	» 63	På Oscarsdagen 1892	» 147
ÅR 1891 när	» 64	I Göta Coldin den 13 Mars 1891	» 149
Tag dig i akt	» 65	Till min sångmō	» 151
Columbus	» 67		
Engelbrekt	» 76		





Ett värminne.

Vi gingo hem från festen under glam,
och skämtet ville ingen ände taga.
Då stod med ens du still, helt allvarsam.
»Tyst — hör!» — Vi hörde gälla toner klaga
Från klara stjärnevimmel ljudet skalf
och tycktes flytta sig på nattligt hvalf.

Och idel öra blef med ens vår själ,
till dess allt svagare i norr det flydde.
Vårt hjärta svälde, vi förstodo väl
hvad dessa längtansfulla ljud betydde.
Den ton, vi älskat mest från barnaår,
den hörde vi igen. Nu blir det vår.

»Säg, har du hört en skönare musik
än den, som skriar där af fröjd och smärta?
Oändliga natur, hvad du är rik,
och huru stark hvar ton ifrån ditt hjärta!
I trogna vänner, hell och lycklig färd,
där fram I susen öfver nattlig värld!»

Nu kom en kör igen i luftens höjd;
en rysning kände vi oss genomfara
af nattens kyla eller vårens fröjd,
jag vet ej hvilket. — Skara efter skara
flög fram med samma klagan gäll och hård
emellan stjärnorna och Lundagård.

Vi stodo tysta, och vår själ betogs
utaf en längtan att på vingar följa
så härlig stråt, som djärf och snörrät drogs
utöfver stad och berg och skog och bölja,
som emot målet oafslätligt gick
i nattens mörker som vid dagens blick.

Hur skönt att, dragen af sitt hjertas tvång,
mot älskadt mål, som än i fjärran gömmes,

fastän med flämtan, flyga dock med sång,
tills målet hinns och vägens möda glömmes!
Blef det förunnadt fågelskaran blott?
Fick ej hvar ande vingar på sin lott?

Så tänkte vi och gingo sedan tyst
uti den vårliga och svala natten.
Det var, som hade något heligt kysst
från våra läppar bort de lätta skratten,
och blott förstulna suckar välde fram
af hjärtefröjden, djup och allvarsam.



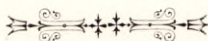


Biet.

Sig rosen vaggade på gren
i sommarluften blå,
och surrande i solens sken
flög biet fram och tänkte re'n
till hennes sköte nå.

Då böjdes rosen, ung och fri,
utaf en nyckfull fläkt,
och biet sväfvade förbi
till nästa ros och sjönk däri
och fick sin blomtörst släckt.

Säll den som inga sorger har,
säll den som så förstått,
att det finns andra rosor kvar,
och kunnat älska en och hvar
och ej en enda blott!





Folkvisorna.

Här suckar skogen,
här skvalpar vågen,
här klingar harpan ur riddarborg
om kärlek trogen,
om ve i hågen,
om himmelrike, som läker sorg.

De sågo dagen
bland rosensängar
bland väna jungfrur i riddarhem,
och nu i hagen
och gröna ängar
går folkets dotter och sjunger dem.

De barn af stunden
den suck de stamma
den fått i sekler ett återsvar,
ty hjärtegrunden
är än densamma
och bär de blommor som förr den bar.

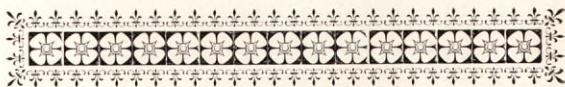
Här sorgens blomma,
och vid dess sida
står kärleksblomman, så röd som blod,
och här den fromma,
den enkla, blida,
som heter älskande tålmod:

en ört bland gräsen,
som ständigt lider
att trampas ner, men står upp igen
och ur sitt väsen
en vällukt sprider
så ljuf, att intet kan härma den.

När hjärtat klagar
sin sorg, du unga,

när hjärtat jublar, får här du svar;
och sorgedagar
bli mindre tunga,
och glädjedagen blir dubbelt klar.





Idyll.

Hon kom från sin väf, och från slättern kom han,
och borta vid logen de mötte hvarann;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

Han tog hennes hand, som så gärna han fick,
och sakta med henne åt skogen han gick;
och solen gick ned
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

De gingo i mossa och blåbärsris,
därinne var tyst som i paradys;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

De talade intet, de älskande två,
de visste hvarandras tankar ändå;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

Så stodo de stilla vid källan där låg,
och blickarne möttes i speglande våg;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

Den ena så tätt till den andra sig slöt,
men ingen utaf dem tystnaden bröt;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.

Så gingo de vidare andaktsfullt,
så blefvo de borta i tätaste hult;
och solen gick ned,
och skymning sig spred,
så djup var den susande skogen.





Hemmets lof.

(Med anledning af lilla systers bref.)

Fader, moder, syskon — hvad de orden
röra all min själ!
Och ett hem, ett hem, hvad finns på jorden
ljufvigare väl.

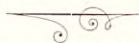
Månget mänskoscott på jorderunden
vissnat utan hägn;
lycklig den, som ifrån första stunden
fick båd' sol och regn,

kände kärleks solsken på sig falla,
fick sin jordmån våt
ej af egen — ty det få vi alla —
men af moders gråt.

Kärlek, kärlek! Solen i det höga
hon är kall mot dig.
Varma tåreregn ur modersöga,
föll du ej på mig?

Ack mitt hjärta lefver upp och brinner
ljuffigt i min barm,
när en hemmets stråle än mig hinner,
vänlig, ljus och varm.

Och en sådan liten vänlig stråle
var ditt bref också,
lilla syster, ja en solens stråle
från en himmel blå.





En Vermlandsgosse.

Du Vermlandsgosse, du käcke Klas
med muntra ögon och röda kinder,
du liknar bäcken, som under ras
går öfver stenar och hinder,
som, när han stupar från klippans rand
i bergets djupaste skrefva,
på döden tänker ett litet grand,
men mycket mer på att lefva.

En själ så öppen, en blick så ljus,
ja sådan art kan jag lida.
Ifrån din fattiga moders hus
du jagar sorgerna vida.

Så lustig klang har ej silfverskatt,
ej guld den makten att hjärtan stärka
som du, så ofta ditt glada skratt
far upp som drillande lärka.

Som mot en sommar af moln ej skymd
du skall mot framtiden skåda.
Släpp lös din tanke i hoppets rymd,
den flyga kan utan våda.
Du lyss till samvetets stilla bud,
ej skall i mörker och synd du trefva.
Att vara modig och frukta Gud,
se det är konsten att lefva.





Sparfven.

Jag gick till skogs en sommardag
så glad uti mitt sinne,
och gökens sång och trastens slag
förtjuste mig därinne,
men i en gran jag hörde då
en sparf sitt kvitter slå.

Jag sade: »Lilla sparf, man här
lär ej din stämman prisa.
Mot trastens sång hur konstlös är,
hur fattig ock din visa!
När skogens bästa skalder slå,
då tystne sparfvar små.»

Men han sjöng värre än förut,
som ville han mig gäcka.
Jag schasade ett tag till slut
att honom rätt förskräcka.
Då flydde han till nästa kvist
och skrek så segervisst:

»Jag sett dig gå så mången dag
och vänta här i skogen,
du är nog fattig, du som jag,
och har en vän så trogen.
Vi äro glada turar vi,
din käresta gick nyss förbi,
och min hon finns i nästa träd,
gör dig ej till, sjung med, sjung med!»





En serenad.

Serenadgifvaren.

Däruppe hennes fönster är.
Nu tysta, intet larm!

(för sig själf)

O älskade, du hvilar här
i drömmar, ung och varm,
och allt är tyst, och ingen vet
vår ljufva hemlighet.

(högt)

Sjung solot, snälla Södergren,
med litet mera glöd!

Hon är så söt, så att en sten
kan berga sig med nöd,
och detta är den första gång
hon får en hyllningssång.

Jaså, du säger jag är kär?
Nej, vet du, ej ett spår,
men jag i dag till detta här
är tvungen, du förstår.
Hon har ej varit förr i Lund,
så det är giltig grund.

Jag varit gäst i deras hus
för resten då och då.
Nu måtte hon väl tända ljus,
när sången börjar på.
Nu ta vi först vår nya sång.
Tst! — Alla på en gång!

Kvartettsång.

Om i min sång min kärlek flöt
och stege dig emot,
om i en ton den hel sig göt

och fölle till din fot,
en ton så bäfvande och ren
du hörde aldrig se'n.

Och trodde jag mig var beskärddt
att aldrig dock dig få,
då vore lifvet intet värddt,
då ville själf jag gå
en klagoton dig än emot
och dö inför din fot.

Men du är min, och jag är din,
oss intet skilja skall,
ej tid förbyter kärleks sinn,
ej död gör kärlek kall,
han själfva himlen i sig bär,
han själf sin himmel är.

Serenadgifvaren.

Det stycket gick ju bra, hvasa?
Nu är hon glad, mån tro.
Nu tror jag vi ska »Källan» ta
och sedan »Sof i ro».

Vi ta ej fler än endast tre,
det är det finaste.

Och är det sedan någon amn,
som skall ha serenad,
så gå vi med nu, alle man,
och ta dem i en rad.
Sen bjuder jag på en pokal,
som inte skall bli skral.





En farlig fråga.

Ack hvad den ljuftva sommarn snabbt förrann!
För hvarje dag herr informatorn fann,
att lifvet icke alls är någon öken.
Han skulle läst med tvänne pojkar blott,
men nådig frun hon skiftat på hans lott
att läsa tyska ock med unga fröken.

Ty Sigrid borde lära sig förstå
att fatta språket, när man blott hör på
och utan att ha boken jämt i handen.
Och arbete gör godt, hon var så yr,
och mamma valt som passande lektyr
en bok af Marlitt, af de första banden.

Och kandidaten gjorde all sin flit
att först på svenska återge hvar bit
och se'n på tyska läsa om detsamma.
Där smulades på tvänne språk itu
hvar känsla hos professorn och hans fru,
och hvar lektion bevistades af mamma.

Men just i dag har hennes nåd förfall,
och just i dag blir makan, förr så kall,
så gruffligt kär uti sin ädle make.
Och kandidaten råkar på en bit
med kärlek kors och tvärs och hit och dit
och tänker: det var mig en gammal drake.

Han känner sig förlägen och blir röd
och spejar efter slutet i sin nöd.
För tusan, blott om kärlek hela sidan!
Han läser fort och uttryckslöst med flit
och hoppas öfver, hvar han kan, en bit
och hinner äntligen igenom sidan.

Då hörs en hjärtlig suck, och han ser opp.
Där sitter hon med framåtlutad kropp

och slukar girigt denna söta maten,
och barnsligt rörande i hjälplöst skick,
hon frågar blossande med tårad blick:
»Säg, är det så? Säg, snälla kandidaten!»

Han ser, betagen, i en half sekund
på hennes bedjande, halföppna mun
det vilda håret och den fina växten;
men han bemannar sig och svarar bryskt:
»Åhnej, det här det är nog litet tyskt,
och nu så gå vi vidare i texten.»





Ingenting alls.

Hon är sig ej lik, hon kan sitta och drömma
i timmar ibland och sitt arbete glömma,
men frågar man, svarar hon alltid: »Hvafalls?
Jag tänkte på ingenting alls.»

Och åter ibland det ur ögonen lyser
så underligt klart, och hon rodnar och myser,
men frågar man, svarar hon alltid: »Hvafalls?
Jag log ju åt ingenting alls.»

Och åter ibland hennes sinne är mulet,
då går hon i parken och gråter förstulet,
men frågar man, svarar hon alltid: »Hvafalls?
Jag grät ju för ingenting alls.»

Hon jämt passar på för att postväskan tömma,
ibland får hon bref, som hon skyndar att gömma,
men frågar man, svarar hon alltid: »Hvafalls?
Det handlar om ingenting alls.»

Ja ingenting alls är väl ingenting bara,
men någonting måtte dock ingenting vara,
och finge bland allting hon välja — hvafalls? —
hon valde nog ingenting alls.





Faster Magdalenas inackordering.

(I gamla tiden.)

Och faster Magdalena hon talade som så:
Inackordering, vet ni, är allt ett fasligt sjä.
Hå Hå!
Och värst är mamsell Bohr,
fast mat och rum hon får
Guds hela långa år
för hundra, tänk, för hundra riksdaler.

Men hvad hon är besvärlig, det kan ni ej förstå,
och har jag någon mat, som hon ej förstår sig på —
hå hå! —
så blir hon desperat
och skriker så kavat:
»Skall detta vara mat
för hundra, tänk, för hundra riksdaler?»

Men hvad skall jag väl göra? Jag får väl hålla på,
ty något får jag lof att förtjäna på ändå.

Hå hå!

Var jag min egen man,
jag tålte ej minsann
en sådan där tyrann
för hundra, tänk, för hundra riksdaler.





Krig i fred.

Den stolta korvetten är väpnad med makt,
kanoner på tunga lavetter
ur relingen gapa mot sjön, och på vakt
gå båtsmän och raska kadetter,
och högt svajar flaggan, den gula och blå;
men nu är han äntrad ändå.

Ty nyss kom ett sällskap från land i en båt
med badortens vackraste flicka.
Hon ställde sig blid, men hon dolde försåt;
ja, så kan sig fienden skicka;
och kommen, hon strax tog kommandot ombord,
och sedan fick ingen ett ord.

Nu står hon — och säg mig, hur detta är fatt —
helt trotsig på konungens tilja
i klädningen blå och en svart liten hatt
och bara dikterar sin vilja:
befaller kadetterna alla på bal
och chefen, fast gammal och skral.

Men chefen försöker att komma ifrå:

»Vi måste i dag ut och skjuta».

— »Ja då får med skjutningen bra raskas på,
så att den i tide kan sluta». —

— »Och så är det fredag i dag ju, för fan;
ingen sjöman dansar den da'n.»

Då gör hon med älskliga hufv'et ett kast,
att gula flätan den slänger,
och blir röd och blir ifrig och talar med hast
och hårdare fienden tränger.

Hon affyrar ögonens salva och ler —
och fienden ber om kvarter.

På passande afstånd kadetterna stå
och skåda, hur striden sig vänder,

och taga förstulet ett danssteg på tå
och gnugga i smyg sina händer
och hviska förnöjdt till hvarandra: »Jo, jo,
i dag var han mjuk, ska man tro.»





Skyarna.

Se, sky på himlen jagar sky,
de komma, vexla och de fly,
Hvem leder dem sin väg att gå
uti oändligt blå?

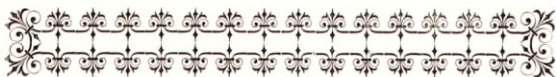
Ibland som uti glädtig dans
de sväfva fram i solens glans,
ibland de likna stolta slott —
och äro tårar blott.

Som suckar af en längtan varm
de stiga upp från jordens barm
för att som tårar eller snö
snart falla ner och dö.

Men gif mig deras korta lif
långt förr än stenens döda »blif!»
O sälla färd så hög och fri,
så snart förbi, förbi!

Hvad mer, om deras ban är kort,
om de af stormen sopas bort?
Hvarenda en, om än så arm,
bar blixten i sin barm.

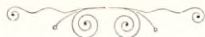




Vilja.

Ej vackla hit och dit i futtigt kif,
nej rakt framåt! Att vilja, det är lif.
Fast tallen är så hög mot skogens tufva,
fast ej hvar blomma solar sig i topp
och ej hvar lefnad blir ett segerlopp,
så kan en hvar försöka som Sven Dufva.

Ej hade griller vattnat ut hans blod,
en sak han kunde: kämpa han förstod,
den ärlige, som hade modets snille;
och fast, när segerjublet sedan ljud,
han ej det hörde, utan låg där död,
det var den segern ändock, som han ville.





Hemkomsten.

Blef min unga själ besviken
uppå världens himmelriken —
ack, hvem fann väl dem? —
o hur ljuft att stegen vända
emot Vermlands berg och lända
till mitt barndomshem!

Till mitt barndomshem det ljuftva,
där hvar blomma på sin tufva
är en trogen vän,
och där furorna de gunga
uti vinden och mig sjunga
ett »goddag igen!»

Dörrn med glädje upp jag rycker
och min faders händer trycker
och hans anlet' ser,
och min moders famn jag hinner,
och hvart hjärtekval, som brinner,
slocknar, känns ej mer.

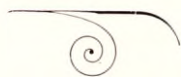
»Här är hamnen, här är friden,
nu min sorgetid är liden,
och min själ är fri.
Moder, sänk din blick den milda
i min själ, så dö de vilda
stormarna däri!

Förr, när nattens dröm förskräckte
mig, som liten var, och väckte
upp mig och jag grät,
lugnade du ömt min smärta,
tills jag nöjd invid ditt hjärta
all min sorg förlät.

Moder, moder, låt mig gömma
så mig än hos dig och glömma

lifvets stygga dröm!
Moder, låt mig liten vara,
säg mig, att jag drömde bara,
tala, huld och öm!

Säg, ur heta ångertårar
spira nya hjärtats vårar,
går dess himmel opp!
Säg, att du är än densamma,
låt mig vid din kärleks flamma
tända upp mitt hopp!»





Modren.

Och fönstret till stugan öppet står,
och utanför är det maj och vår,
men inne sitter med tärda drag
den unga modren så glad, men svag
invid sin nyföddes vagga.

När hennes ögon på pilten se,
som tvänne stjärnor så synas de.
Hon ser med innerligt välbehag
sin älsklings lifliga andetag,
hans kinders rosiga värme.

»Sof sött, min perla, mitt ögonljus,
vid ljuf syrëndoft och vestansus!

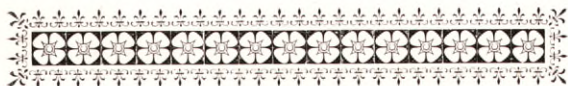
Allt vill jag gifva dig, liten vän,
så älska du mig ett grand igen! —
Men nu skall gossen blott sofva.»

Ack vakna, liten, och sof ej mer!
Kan du ej se, hur din moder ler?
Hvad skönast, heligast jorden har,
ja himlen själf blifver uppenbar
i hennes älskande öga.

Men som en blomma af sol och regn
du växer lyckligt i hennes hägn,
hon offrar allt och sig själf försmår,
du ler och gråter, men ej förstår
din lycka — ack, förr'n försvunnen.

Den dag skall komma, då hennes vär
vill vara liten och svag igen,
då undan stormen du söker hamn,
från synd och jämmer din moders famn,
men ack, då finns han ej mera.





Vid budet om min faders död.

Allt hvad vårt hjärta kärast fick,
det är vår säkra lott att mista.
Ett famntag finns, en kyss, en blick,
som blir den sista.

Min gamle far, min ungdoms fröjd,
vi skildes längre, än jag trodde,
den gång du stod på klippans höjd,
när bort jag rodde.

Jag minns, som vore det i går,
vårt afsked sommardagen blida,
och allvarsam du för mig står
vid systems sida.

Jag ser mot bergets kala vägg
i kappa blå din skepnad höga,
din svarta hatt, ditt hvita skägg,
ditt skarpa öga.

Jag stötte hjärtevek från land,
och jämt vi helsade hvarandra
med kikarn i vår ena hand
och hatten i den andra.

Alltmer oss skilde fjärden blå,
tills båten vek om klinten höga.
Jag såg dig torcka kikarn då
och se'n ditt öga

och rikta än en gång den ut,
förrn vi vår åsyn skulle mista,
just som vårt afsked gick till slut —
det blef vårt sista.





Ödmjukhet blif min!

Ödmjukhet blif min!

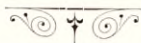
Bor du i mitt sinn',
synden, hatet, afunds smärta
måste fly ifrån mitt hjärta.

Ödmjukhet blif min!

Som en perla klar,
än i musslan kvar,
du af världen ringa dömes,
ty i hjärtats djup du gömmes
som en perla klar.

Men den stora dag,
domens stora dag,
skall det grofva skalet falla
och din skönhet blända alla
på den stora dag.

Ödmjukhet blif min!
Bo uti mitt sinn'!
Makt och ära uti tiden
ger du ej, men himlafriden.
Ödmjukhet blif min!





I en bibel.

Klippa, den ingen bölja,
fräser hon än så högt, slår kull;
rikdom, som oss skall följa
längre än gods och gull;
lif, som från oss ej viker,
läggas vi också djupt i jord;
hopp, som oss aldrig sviker,
himmelska stjärna — du är Guds ord.





Till en afgående lärare.

Du känner, när du skiljas skall
från skolan, du höll kär,
att ej det finns ett bättre kall
än ungdomslärarns är.
Han ensam ifrån år till år
får lefva i en ständig vår,
som håller hjärtat varmt.

Så klara ögon blicka opp
och tindra vid hans ord
ifrån den lefnadsglada tropp
vid skolans simpla bord.

Små hjärtan, där förtjusning bor,
små hufvuden, där tanken gror,
det är hans arbetsfält.

Hans gossar likna böljor små,
som gungat nyss från land,
men vädret växer, högt de gå
och söka fjärran land.
De blott en stund hans ledning lydt,
i nästa ögonblick de flytt
och synas snart ej mer.

Då kanske så han tycka vill,
när de i fjärran gå,
som stode själf han ständigt still,
men han sig trösta må.
Han vet af sina gråa hår,
att före dem han klassen når,
dit alla flyttas opp.

Att fira den, hvars lefnad gått,
i detta sköna kall,
det är att fira seger blott,

som alltid följa skall,
ja, följa skall en hvar som går
och mänskoandens åkrar sår
med sammings ädla säd.





På villande haf.

Hän öfver vida hafvet
i mörk och stormig natt
en ensam svala flyger
på vinge svag och matt.

Mot henne vinden tjuiter
så hvass som mordisk knif;
hon sina ögon sluter
och flyger för sitt lif.

O skall hon stranden hinna,
fast vägen är så lång?
O skall min själ dig finna,
Du evige, en gång?





Svårmod.

Mitt hjärta är trött, jag har pröfvat dig nog,
du lif, som på hvarje ditt löfte bedrog.
Så oviss är banan, oss ödet gaf,
som böljornas gång på det vida haf.

Hvad äflas vi efter på jordens ring?
Hvad dyrast oss var, blir till ingenting,
hvad varmast vi älskat, som gräset förgår;
blott jorden, den leriga grafven, består.

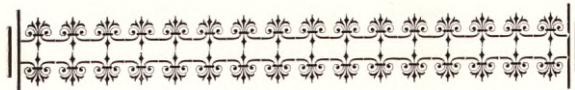
Du blomstrande mö, som i oskuld ler,
hvi måste jag sörja, när dig jag ser?
Din rodnande kind och ditt ögonpar
blir maskarnes spis, och din död är snar.

Du vise, hvars lampa beständigt brann,
hvad är väl din visdom, du forskande man?
En flämtande gnista i världars ring,
och eviga natten står rundt omkring.

Och kärlek, du ört med berusande doft,
du paradishblomma i jordens stoft,
af människogråt är din klara dagg,
och innerst du gömmer en smärtans tagg.

Jag längtar att dö, jag har pröfvat dig nog,
du lif, som på hvarje ditt löfte bedrog.
Så oviss är banan, oss ödet gaf,
som böljornas gång på det vida haf.





En födelsedagsbok.

(Köpenhamn 1891).

I Pilestrædet hos en marchandis
en dag i förbifarten in jag träder;
man hittar stundom på för billigt pris
en raritet bland skräp och gamla kläder.

Men hvad är detta, som jag ser i dag,
när jag till diskens kram mig liknöjdt närmar?
En födelsedagsbok från svenskt förlag,
en liten bok i guld och röda permar.

En sådan liten hjärtans bok Ni vet
med vers om idel kärlek, vår och lycka

och söta flickors namn i myckenhet:
en vänskaps himlakarta, vill man tycka.

Jag slår den upp, då byter allting hamn:
ack, hvad är lycka, hvad är mänskoöden?
På titelbladet står ju hennes namn,
den ungas, som härute sökte döden.

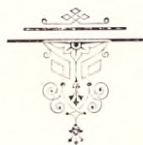
Jag bläddrar vidare, från Helsingfors,
från Stockholm möta namn, som väl jag känner;
och tvänne årtal och ett sorggekors
är satt för somliga af hennes vänner.

Och här bland dem, som räkna sina år
från Maj till Maj som blommorna och våren,
hon själf uppå den sjunde skrifven står,
hon skulle tre och tjugu fyllt till våren.

Den lilla boken uti rödt och gull
blir till en likpredikan, full af smärta,
om glädjens blomster uti jordens mull,
som aldrig gro för plågadt mänskohjärta.

Du unga sköna, männ så tungt det var
att andas några vårar än i norden,
och kunde kärlek ej dig hålla kvar,
säg, eller lade dig just han i jorden?

Din sorg vet ingen, och du tiger själf,
lik stjärnan med sin vemodsblick i natten,
lik blomman, som rycks bort af svämmad elf
och stilla sjunker i dess svarta vatten.





Aftonsvärmeri.

Man rodde med kärestan trogen
så sakta på sofvande våg;
kvällrodnaden steg öfver skogen
och speglad i djupet den låg.

Vid årornas ljudlösa doppling
klöfs spegeln på glänsande vik,
och lyftes de, följde en droppning
af perlor, det ljud som musik.

»Se öfver oss gyllene skyar
och under oss skyar också!

Till himmel sig allting förnyar,
han famnar oss lyckliga två.

Nu, älskade, vilja vi glida
på skinande molnen ditin,
där änglarne sida vid sida
framsväfva. Jag kommer vid din.»

Hon kysste sin vän uppå pannan.
»Du drömmare, kvällen flyr bort,
men vänta, det kommer en annan,
då glansen ej varar så kort.

Då bär oss en speglande bölja
så lugnt till de saligas kust,
de jordiska tingen sig dölja
i mörker, men ofvan är lust.

Då glänser det öfver oss skyar
och under oss skyar också,
till himmel sig allting förnyar,
han famnar oss lyckliga två.

Då, älskade, vilja vi glida
på skinande molnen ditin,
där änglarne sida vid sida
framsväfva. Jag kommer vid din.»





Psykologi.

»Gud signe dina ögon blå,
som blicka evig tro,
två himlar utan moln uppå,
där glada änglar bo,
där paradiset skymtar,
som ger min längtan ro.

Hvar gång i dem jag blickar in,
du stilla mig beler,
men du ej anar någonsin,
hur mycket skönt jag ser;
ju mer i dem jag skådar,
jag skåda vill dess mer.»

Och flickan svarade och log:

»Var ej så viss därpå!

Du vet, hur mången sig bedrog».

— »Tyst, tala icke så!

Din inre värld jag skådar.»

— »Nå säg, hvad ser du då?»

— »Din inre värld är lugn och blid
med sommarhimmel blå,
en ljuflig sjö med skog invid
och lätta böljor på,
en äng med friska källor
och full med blommor små.

Hvar blomma är en tanke skär,
som höjs mot ljusets land,
hvar bölja är en suck, som bär
ditt varma hopp till strand,
och himmelen däröfver
oändlig kärlek är.

Liksom en mor sin dotters frid,
så vaktar du din värld,

att synden ej den kommer vid,
ej lifvets tomma flärd;
men bönens hvita ängel
gör där sin himmelsfärd».

Men flickan suckade och log:
»Ja fordom var det så,
men sedan du mitt hjärta tog,
kan jag ej själf förstå,
hur allt blef så förvandladt,
men mera ljuft ändå.»



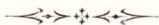


Utan ord.

O säg mig, att du älskar mig!
Nej tyst, säg ej ett ord!
Det finns för kärlek innerlig
ej tungomål på jord.

Och funnes det i något språk
så underbara ord,
då talades ej tusen språk
på denna arma jord.

Nej, se i mina ögon in,
och allting vet jag då;
jag känner från din själ till min
osäglich kärlek gå.





Alltid när.

En liten fågel flyger så fri kring land och haf,
och berg och djupa sjöar dem stänges han ej af,
och hade själf jag vingar, jag flöge denna dag
min längtans väg till vännen med snabba vingeslag.

Men tanken är en fågel så snabb som ingen am,
han flyger högt i himlen, af intet hejdas han;
min kärlek är min himmel, min tanke flyger där,
och fast jag är i fjärran, så är jag vännen när.





Tag dig i akt.

(Gammal tysk visa.)

Jag vet den skönaste flicka försann.

Tag dig i akt!

Så falsk och så vänlig hon ställer sig an.

Tag dig i akt! Tag dig i akt!

Hon narrar dig, var på din vakt!

Hon har de brunaste ögon två.

Tag dig i akt!

Du kommer att sneglande blickar få.

Tag dig i akt! Tag dig i akt!

Hon narrar dig, var på din vakt!

Hon har ett ljust och gyllene hår.
Tag dig i akt!
Hon har i sitt tal ej sanning ett spår.
Tag dig i akt! Tag dig i akt!
Hon narrar dig, var på din vakt!

Hon har den vackraste barm så vit.
Tag dig i akt!
Hon låter den skymta ibland med flit.
Tag dig i akt! Tag dig i akt!
Hon narrar dig, var på din vakt!

Hon binder och ger dig en krans så skön.
Tag dig i akt!
Att hållas för narr blir din kärleks lön.
Tag dig i akt! Tag dig i akt!
Hon narrar dig, var på din vakt!





Columbus.

(för manskör med soli och orkester.)

Columbus	(förslagsvis) bariton.
En yngling af besättningen	tenor.
En äldre matros	bas.
Utkiken i mastkorgen.	tenor.
En andlig	— — —
Besättningen	manskör.

(Vid nattens inbrott ombord på Columbi karavell.

Columbus går af och an uppe på chefsdäcket. Besättningen
i grupper nedanför på däck.)

Orkestern.

(Målar ängslan och misströstan.)

Den äldre matrosen.

Se hur han går däruppe och vankar,
som han hvarenda natt det gör,
kikar på stjärnorna, rufvar på tankar,

dem han af djäfvulen hviskas hör.
Tyckte sig ensam bland alla klok,
nu kan han märka han var en tok.
Tvungen han blir att i morgon vända,
aldrig så komma vi hem ändå,
vinden emot oss vi ständigt få.
Jesus Maria, hjälp oss elända!

Kören.

Tvungen han blir att i morgon vända,
aldrig så komma vi hem ändå,
vinden emot oss vi ständigt få.
Jesus Maria, hjälp oss elända!

Columbus.

Det mörknar re'n, och ännu intet land.
Skall jag i morgon alltså vända om,
som jag måst lofva denna fega hop,
och stå med skam för Spaniens kungapar
och se min lefnads hela sträfvän spilld? —
Jag kan ej sofva nu en enda natt;
i mörkret hviskar oron till min själ,
att det, hvarpå jag satte in mitt lif,
var blott ett gyckelspel. — Dock nej, mitt lif

är ringa sak, men stor min tanke var. —
Så hviskar hoppet: kanske målet re'n
dig nära ligger, fast af mörkret skymdt;
kanske i nästa stund du hafvet hör
sig bryta mot en strand, och blomsterdoft
välkommen helsar dig med sötma ljuf —
och skulle jag väl sofva slik en stund?
Så vexla hopp och oro i min själ,
men ser jag, Herre, till din himmel opp,
där lysa stjärnorna med stadigt ljus
och leda mig och bäfva ej som jag.
Och den förunderliga vind mig för
liksom en hand, som skjuter lugnt mig fram,
är icke den din andas fläkt, o Gud?
Bort vankelmod! Jag är i Herrans hand.

Ynglingen.

Ack, mitt Spanien, mitt Sevilla
aldrig jag återser.
Hulda moder, syster lilla,
aldrig jag ser er mer.

Ack, jag minns dig från i våras,
skönaste land på jord,

men förgäfves ögat tåras,
döden mig tog ombord.

Kören.

Ack, jag minns dig från i våras,
skönaste land på jord,
men förgäfves ögat tåras,
döden mig tog ombord.

Ynglingen.

Ljufva Inez, när vi skildes,
grät du, som jag nu gör,
men ditt varningsord förspilldes,
fjärran från dig jag dör.

Columbus.

(som stannat och lyssnat, för sig)

Stackars gosse!

Ynglingen.

Näktergalen sjöng i lunden,
månen bland löfvet sken,

och du bad mig, men den stunden
var jag som hårda sten.

Kunde lyckan mer sig öka,
sedan du blef mig huld?
Fanns ett bättre guld att söka
utom din kärleks guld?

Kören.

Tystna! Hjärtat i oss blöder,
när du minnena väcker opp.
Hvarför satte vi dock, I bröder,
till en dåre vårt hela hopp?
Bäddad är nu vår graf
långt från de våra i ödsligt haf.

Utkiken.

Land! — Land! En mängd af ljus jag skimra
ser,
de röra sig, det är ej tvifvel mer.

Kören.

Land! — Land! Det är ej sant. O land, land,
land!
O efterlängtade, o dyra land!

Tonmålning för orkeestern.

(Härunder stiger landet upp ur hafvet, och mänsken
gjuter sig öfver nejden.)

Kören.

O hvad blomdoft, o hvad sånger
mot oss i natten andas!
Land, var helsadt tusen gånger!
Skynda, o dag, att randas!

Vinden domnad håller anden,
bäckar från bergen brusa,
och där böljan dör vid stranden,
palmer i mänsken susa.

Columbus.

Ack förde då, o Gud, din milda allmaktshand
din tjänare med ens till paradiset strand?

(Till besättningen.)

Till dess det dagas, nu vi bida må.
Fäll seglen, låt ankaret gå!

Kören.

Nu hala och drag,
och, gossar, friska tag!

Ohi, ohej,
och ingen säger nej.
Ohej, oho,
låt ankaret gå!

Den äldre matrosen.

Och fattig var min moder, och fattig var min
far,
och fick jag själf en styfver, så blef han al-
drig kvar,
för lustigt är att dansa och att dricka.
Men nu förutan bråk får jag hela kistan full
af perlor och af silfver och rödaste gull,
som räcker båd' åt mig och åt min flicka.

Kören.

Ja, nu förutan bråk får jag hela kistan full
af perlor och af silfver och rödaste gull,
som räcker båd' åt mig och åt min flicka.

Den äldre matrosen.

Gullfågeln han är lycklig, som skapades så
grann.
Jag fattig sate aldrig fick vara klädd som han.

Hej lustigt lif inunder lundens grenar.
Men nu förutan bråk får jag hela kistan full
af perlor och af silfver och rödaste gull,
och skina skall min dräkt af ädelstenar.

Kören.

Ja, nu förutan bråk får jag hela kistan full
af perlor och af silfver och rödaste gull,
och skina skall min dräkt af ädelstenar.

Columbus.

Mitt hjärta, stilla! — O, jag ser det land,
som i min bön jag sett och mina drömmar.
O Gud, jag blef ett verktyg i din hand,
och nu din salighet mig genomströmmar.
Från all min lefnads oro mitt hjärta till ro
sig lägger likt en dufva, som hunnit sitt bo.

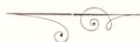
Den andlige.

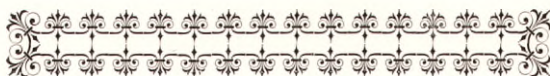
Columbus, hell! — Ej skola mer de visas,
de fegas giller dig i vägen stå.
Lik östersol ur oceanen blå
din ära vandra skall kring jordens rund

med evangelium i huldt förbund;
du skall som en ibland de hjältar prisas,
som icke se, men tro ändå.

Kören.

Columbus, hell!
Lik östersol ur oceanen blå
din ära vandra skall kring jordens rund
med evangelium i huldt förbund;
du skall som en ibland de hjältar prisas,
som icke se, men tro ändå.





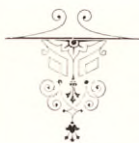
Engelbrekt.

Mel.: »Kung Karl den unge hjälte.»

I fogdars våld vi lågo,
och kungen svek vårt hopp,
de yfdes, och de sågo
ej molnet, som steg opp;
det hade ingen brådska,
helt sakta upp det rann,
så bröt det ut som åska,
och blixten det var han.

Han kom som himlaflamman,
han sken ett ögonblick,

men våldet störde samman,
det kändes, hvar han gick.
Det blef så lätt i skogen
att andas emot förr,
vår skörd låg trygg på logen,
vårt hem bak öppen dörr.





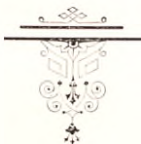
Tegnér's maka.

Det var i Lund den stora högtidsdagen,
då Lundagård fick sin Tegnér tillbaka.
Nu stoden höljes af, och skaldens maka
ser upp förälskad i de kära dragen.

Ej skott, ej jubelrop hon hör. Betagen,
hon är på Råmen i midsommarsvaka,
hon gett sitt löfte nyss att bli hans maka,
och hem de vandra genom björkehagen.

Han biktar framtidsdrömmarna i lunden,
hon säger ja till allt, han kan ej blifva
för henne större än i denna stunden.

Hvad hon är lycklig att sitt hjärta gifva. — —
Hvad vill man henne? Fanorna sig sänka,
hon får sin hyllning som den stores enka.





Lilla Nell.

(Efter Dickens.)

Kyrkvaktarns Nell gick ej i lek,
hon hostade och var så blek
och tålte ej att springa.
Ej öppnade en själ mer from
för vandrare en helgedom
än hon, så blyg och ringa.

Hur hon i skumma kyrkan stod
och liknade en ängel god,

de mindes se'n på färden;
och hennes stora ögons sken!
Så ljufvigt blicka de allen',
som nalkas andevärlden.

Hon satt bland grafvarne en kväll
uppå sin älsklingsplats, en häll,
med boken i sitt sköte.
Då kom den lille gossen dit,
som blifvit hennes favorit;
hon honom log till möte.

Men bäfvande han kom med hast,
på henne såg och grep så fast
i hennes händer båda.
— »Hon är ej en, hon än är här.
Ack gå ej Nell, blif som du är!
Vi kunna dem ej skåda».

— »Hvad menar du?» hon frågte då.
— »Ack lofva att du ej vill gå!
Ack säg, de narras bara!
De säga, att när vintern flytt

och fågelsången hörs på nytt,
skall du en ängel vara».

Men Nell sitt hufvud sjunka lät
i händerna och stilla grät.
— »Ack Nell, nog vill du stanna?
Fast ljusa skyn så härlig är
och det är alltid sommar där.
Ack säg, att du vill stanna!

Ja nog ha änglarne det godt,
men visste broder Wille blott,
hur jag om kvällen gråter,
när jag hans tomma sängplats ser
och ej kan kyssa honom mer,
så längtade han åter.

Ack goda Nell, blott se på mig!
Du vet ju, att jag älskar dig
och kan dig icke mista.» —
Hon nedböjd som förut satt kvar
och gaf blott snyftningar till svar,
som ville hjärtat brista.

Han hennes smärta ej förstod,
men blef helt sorgsen i sitt mod,
när han såg henne gråta.
— »Men hvarför skall du gråta så?
Ack Nell, hvad har jag gjort dig då?
Säg, kan du mig förlåta».

Då såg hon upp och log med tröst,
och med sin låga, blida röst
hugsvalade den lille.
Hon skulle gärna stanna än
och vara jämt hans goda vän,
så länge Gud det ville. —

Hon vände hem i tankfullt skick;
då mötte hon sin far, som gick
bland grafvars tysta leder.
»Vår kyrkas gamla grafkapell
skall snart bli ombyggdt, lilla Nell,
till våren rifs det neder.

Ack, många glada hufve'n fler
ha till den tiden lagt sig ner,

som väntat fröjd af åren!» —
Då, tänkte Nell, har vintern flytt,
och fågelsången hörs på nytt,
i vår, den ljufva våren!





Min lycka.

(Från tyskan.)

Min lycka varade så kort
och blef mig icke trogen;
flyttfågel var hon och flög bort
om natten öfver skogen.

Men ej som andra fåglar mer
hon vänder hem ur världen;
hon var den svalan, som föll ner
och drunknade på färden.





Studenterna.

Det var i sommartiden
en solig morgonstund,
då forø tre studenter
så glade ifrån Lund.

När tåget gick ur staden,
den ene vardt så blek,
gick fram till vagnens fönster
och drog en suck så vek,

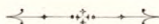
ej tänkte på att dölja
den sucken ur sin själ
och lyfte handen sakta
och vinkade farväl.

Då skämtade de andra:
»Pass på, din hjärtetjuf!
De suckarne förråda
en kärlek bitterljuf.»

Han log ett sorgset löje:
»Kanhända är det så.»
Men sådant äkta nöje
försumma ej de två.

De skynda fram till fönstret.
»Hvar bor din ljufva vän?
Vi se blott kyrkogården,
hvad vinkar du åt den?»

Men tårad han sig vänder,
de hörde upp att le
och kramade hans händer
att tyst om tillgift be.





Ett stjärnfall.

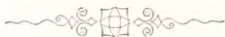
På himlen brann en stjärna,
den vackraste af alla,
jag såg på den hvar afton och jag tänkte:
»mot död vi fåfängt spjärna,
men du skall aldrig falla;»
och klarare för hvarje dag hon blänkte.

När molnen henne skymde,
jag längtade med oro
att skåda hennes ljus igen, det klara,
och molnen undan rymde,
de endast töcken voro,
som dolt ett ögonblick den underbara.

När lifvet gjort mig illa
och djupt i sorg mig sänkte,
då såg jag upp till henne i det höga,
då blef mitt hjärta stilla,
hon ofördunklad blänkte
igenom mörkret som ett vänligt öga.

Jag tänkte: »du mig fångslat
allt ifrån första dagen,
du blir min ljusa tröst i livvets skiften,
och när de kval mig ängslat
dött bort med hjärteslagen,
då skall med frid du stråla öfver griften.»

Så lycklig var jag vorden
i glädjedagar korta;
då kom en afton — ack, jag minns den
 stunden;
då föll hon ner till jorden,
och sedan var hon borta,
och hennes plats är tom på himlarunden.





Gammal kärlek.

Den sjuke gamle presten
stod stödd mot hemmets knut,
när på begrafningsfesten
hans lefnads vän bars ut.

I sex och fyrti vårar
de hade sammanbott,
i samma fröjd och tårar
på samma hopp de trött.

Då kom den sista våren,
de måste skiljas åt,
hon lades ned på bårn,
och han stod kvar i gråt.

Han såg hur hennes kista
från hemmet långsamt drog;
en helsning än, den sista,
han vinkade och log.

I bön hans läppar brunno,
och minnet blef så blidt,
och stora tårar runno
i skägget silfverhvitt.

Nu griper sorgen svåra
i hjärtat som sitt rof,
men kärlek femtiåra
har stått för många prof.

Du släckes, himlalåga,
af intet tåresvall,
dig kufvar ingen plåga
och ingen död gör kall.





Flickans dröm.

Jag drömde i natt om vännen,
om vännen jag önskar mig,
jag drömde jag gick med honom
på en vaggande blomsteräng.

Jag såg i hans ljufva ögon,
jag höll i hans starka hand,
och solen sken öfver ängen,
och lärkorna sjöngo gladt.

Han sade: »Du vet ej hur länge
jag längtat att möta dig».

Och djupt ur mitt eget hjärta
förnam jag de samma ord.

Och han smög sin kind mot min egen,
och af fröjd jag vaknade då,
och ensam var jag och tänkte:
skall drömmen fullbordad nå?





Öfver en död kamrat.*)

På svaga vingars par
mot himlen fågeln far,
ett vingepar blef och vår ande gifvet,
men knappt det bredes ut,
så tager flykten slut:
så lång är konsten, och så kort är lifvet.

Ditt rika strängaspel
det klang förutan fel,
hvar ton från hjärtat kom och gick till hjärta.
Men dödens hand grep fast

*) Erik Engzell f. 1856; fil. kand.; † 1882; utmärkt pianist.

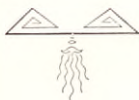
i lyran, och hon brast
med ett ackord utaf oändlig smärta.

Ack hvad är mänskans lott?
Blef hon en lekboll blott
i lifvets först och se'n i dödens händer?
Bäst lifvet har oss fast,
vi slungas med ett kast
till dödens ödsliga och mörka länder.

Den oron i din själ
hvad bådade den väl?
Flyttfågeln var den lik, när färden stundar.
Och dock den lade sig,
och jubel fyllde dig,
likt svalans kvitter, när sitt bo hon grundar.

Din älskade du såg,
se'n log emot din håg
ett hem, ett eget hem från hoppets lunder.
Hvad blef till slut däraf?
En jordhög blott, en graf,
och så en enslig hvilobädd inunder.

Och så är drömmen slut,
och blek du bäres ut
och som en stråle ur vår syn försvinner,
men än vi minnas nog,
hvad väg den strålen tog,
och veta därför också, hvart den hinner.





Vid åhörandet af en gammal
visa.

Ack, den visan nog jag känner
med sitt ljud af kärlekssmärta,
lik en suckan, när två vänner
skiljas med förälskadt hjärta.
Ack, den stunden minns jag nog,
då från stranden, där du bodde,
jag i kvällen hemåt rodde
och dess eko stilla dog.

Mörkret re'n begynte tjockna,
när jag åran tog i handen,
och min glädje såg jag slockna,
när du skymdes bort på stranden.

Men då klang din stämman skär
och på vågen till mig lände,
och jag hvilade och kände,
att du ännu var mig när.

Ljufva melodi, du klingar
skönast utaf allt på jorden,
fast till gråt du ögat tvingar,
fast ej sanning fanns i orden.
När jag hör dig, sol går ner,
komma minnena i natten
liksom toner öfver vatten
från en strand jag mer ej ser.





Så fann jag hvila.

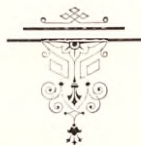
Så fann jag hvila vid din själ
som den, som törstat halft ihjäl,
försmäktande i sol och dam
till källan hinner fram.

Hon ligger gömd och sval och blid
i djupa skogens tysta frid,
kring brädden ljufva blommor stå,
hon speglar himlen blå.

Du älskade, hon är dig lik,
du var på frid och skönhet rik,
och djup och ren, jag minns det väl,
låg himlen i din själ.

Den himlen famnade min bild,
så dyster som han var och vild,
men ack förklarad stod han då
uti dess djupa blå.

Af salighet mitt hjärta slog,
min törst blef släckt, jag hade nog;
jag drack din våg ett ögonblick,
men evig svalka fick.





Ack bleknad och tyst är din kära mun,
som talte så ljuft och log,
och ögat har slutits i evig blund,
hvars ljus all min sorg förtog,
och hvit är din kind, där så lätt förut
af oskuld den skäraste ros slog ut,
och handen, som räckte så trofast tag,
nu ligger hon kall och svag.

Dock skönare aldrig jag än dig såg,
än jag ser dig i denna stund.
Det är, som en röst i din svaghet låg,
som går mig till själens grund,

om tåren du gjutit på magrad kind,
om bönen du bedit med barnsligt sinn,
hur trogen och tålig du korset bar,
hur till döden du älskat har.

Ja så skall du ligga med krona på
och med strålande ljus omkring.
Ack ljuft är i döden en krona få
af älskade systrars ring;
men dyrare än jag en krona vet,
och aldrig hon vissnar i evighet,
och den skall du bära i bättre ljus,
du goda, i Herrans hus.





Hennes blick.

»Det ögonen är allena
som gör hennes skönhets makt» —
så blef det om dig, du rena,
väl tusende gånger sagdt —

»de himmelens stjärnor båda,
de klara två,
att se uti dem är skåda
i svindlande blå».

Så var det. Så djupt till sinnes
de ögonens ljus mig gick,

och klarast af dig jag minnes
din sköna blick.

* * *

*

I lunden i sommarnatten,
när ditt öga slogs upp och sken,
då ljusnade skog och vatten,
och löfven skälfde på gren.

Och fåglarne började drilla
och trodde att dagen kom,
och stjärnorna stodo stilla
och vände sig bleknande om.

Men solen gick upp och tömde
på jorden sin rosenlans —
vi hade, så ljuft som vi drömde,
förgätit att tiden fanns.

* * *

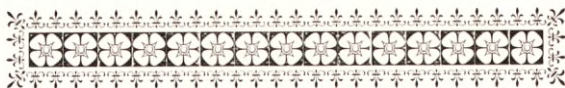
*

Ack härjad är sedan lunden,
som blefve ej sommar mer,
och molnsvart är himlarunden,
men ännu din blick jag ser.

I djupaste natt af smärta
och stormens ödsliga sus
den går till mitt rörda hjärta
med skälfvande ljus.

Hvar är du? Hvar finns den himmel,
där du som en stjärna ler?
Jag känner i jordens vimmel
att troget du än på mig ser.





En solstråle.

Hur salig lott att lik en stråle gå,
som idel ljus och värme kring sig sänder
och sedan slockna stilla i det blå,
när kvällen sina klara stjärnor tänder!

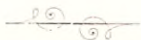
Hon var en sådan stråle. Hvar hon gick,
där fick hvart hjärta vår och blommor bära.
Ej sorgen trufdes under hennes blick,
men hopp och tro och ungdomsdrömmar skära.

Hon var på glädje och på kraft så rik
och dock så ljufligt stilla som en blomma,

men hennes tystnad var som huld musik,
som änglasång af hennes tankar fromma.

Och kom till henne du af sorgen tänd,
hur mäktigt hennes närhet blott hugsvalte!
Det var som kom du till en bättre värld,
och tröstens ord den ljufva stämman talte.

Hvi dröjer ej ditt ljus på jorden än,
du stråle, blid som solens, när det våras?
Ack, snart du vände till din värld igen,
men än utaf din glans mitt öga tåras.



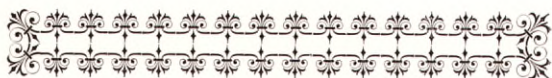


Harmoni.

Musik, när dig jag hör,
min älskade jag minnes och vet ej själf hvarför.
På hennes läppar fanns ej sång,
hon spelte ej en gång.

Blott vet jag, att min strid
som lugnadt haf sig lade för hennes rena frid,
och själen löstes, varm och fri,
som nu i harmoni.





På kära ställen.

Allt är som förr, och furudoften blandas
i vestanvinden, som från hafvet andas,
och trasten hör jag slå.
Men ack hur olikt i mitt sorgsna sinne!
Det ljufvaste af allt är blott ett minne:
vi voro fordom två.

Hvar är den ängel, som i dessa lunder
emot mig log i blida sommarstunder
och tjuste all min håg?
Hvar är den handen, mina händer tryckte?
Hvar är det ögat, i hvares djup jag tyckte
att själfva himlen låg?

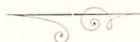
Och rosorna, som stodo här i blomma
hvarhelst jag gick vid sidan af den fromma
bland ljung och ekar fram?

Ack, jag förstår, de blommat öfver redan —
likt andra skönare, som aldrig sedan
slå ut från vissnad stam.

De rosorna jag minnes, hur de runno
från hjärtat på din kind och röda brunno
af kärleks djupa glöd!

Jag minnes andra sedan, ack så bleka,
som kunde mig till tårar jämt beveka,
de talte om din död.

Jag dina tårar såg uppå dem falla
som himladagg, jag såg dem vissna alla,
men dina ögon blå
mig lyste frid, i deras djup stod skrifvet:
det finns en himmel efter detta lifvet,
den hoppas vi uppå.





Minns du?

— »Minns du din lyckas försvinnande,
saliga stund?

Minnes du kärlekens brinnande
bön på din mun?

Minnes du ännu de ljufliga orden,
som hon dig svarte: Jag vet att på jorden
finns ej så lycklig som jag?»

— Hjärta, var tyst, gif den saknade
fred i sin graf!

Minn mig ej om, hur min vaknade
fröjd gick i kvaf!

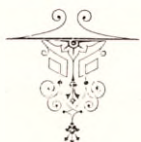
Ja, jag var lycklig en gång, men förliden
är som min ungdom den saliga tiden.
Nu är mitt lif som en natt.

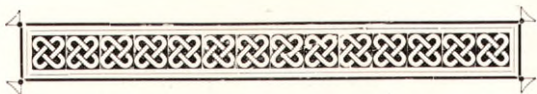
— »Natten har stjärnor, de tindrande
stråla med ro;
sorgen har minnen, de lindrande
själen bebo.
Natten, hur länge den också må räcka,
hindrar ej morgonen likväl att bräcka,
solen att stråla igen.»

— Ack, du är likt dig, du dårades
jämt som ett barn,
sörjde och gladdes och sårades,
var som ett flarn.
Att hon dig älskade, är mig ett under,
men det var då, glöm de lyckliga stunder,
minns att den goda är död!

— »Hon är ej död, hon är lefvande
alltid hos mig;
och när i mörker du trefvande

söker en stig,
då skall som förr i ditt inre jag flamma,
och du skall se henne själf med detsamma,
och hon skall lysa din väg.»





Sommarafton.

Ett vårregn öfver nejden gått,
och löf och gräs ännu är vått
af regnets klara droppar.
En ljuflig doft med vinden går
ifrån hvar björk, som löfvad står,
ifrån syreners knoppar.

Se bygden ligger omkring sjön
så leende och sommargrön,
och re'n i ax står rågen,
och bergen stå omkring på vakt,

och skyarna och skogens prakt
sig spegla uti vågen.

Ty böljan nu sig dansat varm
och leende vid strandens barm
hon lägger sig att sofva;
från aftonhimlen sjunker då
ett purpurtäcke däruppå
liksom en bröllopgåfva.

Allt är så tyst och lätt och godt,
från skogen höres göken blott,
en ensam trast från lunden.
Nu sjunker solen mer och mer,
och stilla öfver jorden ler
den milda aftonstunden.

Snart domnar fågelsången bort,
alltmera vek, alltmera kort,
blir trastens enkla visa,
och göken slutar för i dag
att med de starka dubbelslag
sin älskogstrånad lisa.

Där näset öfver vattnet går,
den hvita gamla kyrkan står,
en väktare i tiden,
och hör du klockans ton, som far
kring socken dallrande och klar
och signar helgdagsfriden?

Se strax bortom! Ett tak du ser,
ett gafvelfönster, men ej mer,
allt annat löfvet skymmer.
En liten prestgård. Vill du tro,
att ett så oansenligt bo
all jordisk lycka rymmer?

Du fromma hem, bland tusen ett,
från första dagen jag dig sett
du fångslat har mitt sinne.
För tanken står ditt låga hus
beständigt i ett helgonljus —
mitt helgon bor därinne.

Där ligger du i härlig fred
bland lönn, syrén och äppleträd.

i dalens lugna sköte.
Snart öfver gårdens sand jag går,
jag vet, hvem då på tröskeln står
och springer till mitt möte.





I förbifarten.

Den unga svenskan hon satt så glad
i sommarvarma kupén,
hon flög mot Florens, sin längtans stad,
i solens vårliga sken.

Hon satt vid fönstret förtjust och log
och drack den smekande vind,
som kom med rosornas doft och drog
kring hennes blossande kind.

Det ljusa håret, som flöt så täckt,
de djupa ögonen blå,
med sol och himmel de tycktes släkt,
med rosen läpparna två.

Hon velat väcka sin mor hvar stund
och gifva luft åt sin fröjd,
men nämns ej störa den dyras blund,
som sof så blid och förnöjd.

Nu stannar tåget vid en station,
och dörrn slås brådsnkande upp.
»Farväl!» det ljuder i sorgsen ton
från ängsligt hviskande grupp.

»Farväl!» det svarar i ton ej glad,
en man tar plats i kupén,
och tåget ilar igen åstad
i solens vårliga sken.

Men hvad är detta för sällsam man,
af kvalfull ängslan en bild!

Han häftigt kastar sig af och an,
hans blick är stirrande vild.

Af kallsvett pärlor i pannan stå,
hans färg den kommer och far,
förstulna tårar på kinden gå,
och djupa suckar han drar.

Den gamla vaknar och häpen ser
på reskamraten de fått,
den unga gläds ej åt nejden mer,
men känner medömkan blott.

De se på honom och på hvarann
med en förståelsens blick,
den unga hviskar: »det går visst an»,
och får en gillande nick.

Hon tar den slipade karaffin
ur deras reseschatull
och häller i af det ädla vin
en silfverbägare full.

»Min herre, hjälpa vill en och hvar,
när kval och ängslan man ser.
Om denna bägare vin Ni tar,
den kanske lindring Er ger».

Och handen skälfde som hennes röst,
när honom vinet hon bjöd.
Han spritter till. Hvilken hjärtlig tröst
i denna stämman det ljud!

Han tömde bägaren, som hon bedt,
och utaf glädje hon log,
och när han höfviskt den återgett,
helt varmt till orda han tog:

»Hvart ord, signora, af Er är tröst,
och som en ängel Ni ler,
men sorgen träffat för djupt mitt bröst,
en olycksalig Ni ser.

Min bäste vän har i bråd duell
jag dödat med gudlös hand

och måste flykta i denna kväll
ifrån Italiens land.

Hvad är mitt namn och mitt grefveslott,
när på en främmande jord
jag måste dö utaf längtan blott
och är befläckad med mord?

Och dock, hvem skulle ej fatta hopp,
när Ni hugsvalande ler?
Och korsar lyckan ännu mitt lopp,
så tar hon dragen af Er.

Ni är som solen, som sprider vår
på den förvissnade jord,
och likt en balsam, som läker sår,
så är hvartenda ert ord.

O nämn mig, att jag det veta må,
det ädla land, som Er bar,
ifall min väg skulle ditåt gå,
när nu så vida jag far».

Där nämndes namn och där byttes kort,
och sorgen släppte hans själ,
men tåget lände till Florens fort,
och åter ljöd det: »farväl!»





Skolgossarnes marsch.

Mel.: »Vintern rasat ut bland våra fjällar.»

Fosterland, uti din gosseskara
känner fädrens hjärta du igen.
Snart vår arm skall stark och vuxen vara,
och till trohetsed vi lyfta den
Du vårt paradiset bland jordens länder,
fädrens dyra hem och dyra graf,
låt för dig oss dö, blott aldrig händer,
att din mark blir trampad af en slaf!

Ej är dag beständig uppå jorden,
dock en gången följes af en ny.
Ej är vår beständig uti nordnen,
dock sångfåglarne ej evigt fly.

Sköna morgonrodnad, kom tillbaka,
snart är stunden vår, tänd dagens bloss!
Sjung i nordanskog, du minnets vaka!
Lärka, sjung din segersång med oss!





Herr Tissel Tassel.

Herr Tissel Tassel, så mjuk i ryggen,
nu är han ute igen och går,
den fariseen, som silar myggen
och sig för bröstet gudsnådligt slår,
Herr Tissel Tassel, som allting känner,
som kallar alla för sina vänner.
Tst, tst! — Hm, hm!
Han är så hygglig och så högst respektabel.

På halfmilshåll han emot dig ränner
och ler och talar så sockersött.

Du är den käraste af hans vänner,
han blir att smickra dig aldrig trött.
Men bakom ryggen, men bakom ryggen,
där kan du tro att han silar myggen.
Tst, tst! — Hm, hm!
Han är så hygglig och så högst respektabel.

Han är den fege, som «blott citerar»
och aldrig ständar för sina ord,
nej, »oss emellan, förstås» citerar,
när på ditt rykte han öfvar mord.
Han är den pilen ur bakhåll flyger,
han är det gift ur kloaker smyger.
Tst, tst! — Hm, hm!
Han är så hygglig och så högst respektabel.

Han är den djäfvul, som hånar viljan
hos redlig man i hans raka färd,
som kastar smuts uppå oskuldsliljan
och gjuter tvedräkt på hemmets härd.
Han är den hunden på allting slickar,
han är den flugan som allting prickar.
Tst, tst! — Hm, hm!
Han är så hygglig och så högst respektabel.

Herr Tissel Tassel en gång han dör
och far till helvetet med sitt sladder,
och där hans tasslande ingen hör
för afgrundslågornas sus och fladder.
Fast där man ratar så murken ved,
så har Vår Herre gett det besked,
att Tissel Tassel med hela slakten
skall brinna lustigt till domeväkten.
Tst, tst! — Hm, hm!
Han är så hygglig och så högst respektabel.





Resa till Klampenborg.

Två resande svenskor i Köpenhamn,
vid namn — vid namn —
de snällaste flickor i världen,
de stego i spårvagn på Kungens Torg
och togo biljetter till Klampenborg,
och jag fick dem följa på färden.

Vi Strandvägen fara längs villornas rad
vid Sundets bad,
i grönskande lunder och ängar;
här blommar det gullregn med slokande gren,
här blommar syrén,
här doftar från trädgårdssängar.

Se där står Apollo med bågen på vakt
bland rosornas prakt,
som klänga sig upp på altanen,
och Herdegossen har flyttat sig hit,
och marmorhvit
han sitter på skuggade planen.

Här öppnar sig grönskan, nu svalkas din kind,
af hafvets vind,
den blandas med doften af klöfver.
På stranden går fiskarn med lugna fjät
och sköter sitt nät
och gläds åt de badande barnen.

Därute gå hundrade segel med ståt
sin blåa stråt
emellan välsignade stränder,
ditt öga dem räknar, ditt hjärta får lust
att se hvar kust
rundtom uti fjärran länder. —

Nu stannade vagnen vid Klampenborg,
då blef det sorg.

— »Ack, ska vi nu åter marschera!
Och detta är Klampenborg alltså, det här!
Går an så där,
men nog trodde vi det var mera.

Vi äro så trötta, så rysligt, betänk!
En bänk, en bänk!
Vi sett oss ihjäl på museer.
Och fågelsång ha vi och grönskande skog
därhemma nog,
nu vill vi se Pierrot och feer.

Och jag som skall köpa naturligtvis
en skänk åt Louise,
vill helst gå omkring i butiker.
Och Klampenborg måtte väl snart vara sedt,
och uh! så hett,
och usch hvad den bofinken skriker!»

Där finnes en grotta af musselskal
med källa sval,
till henne omsider vi hitta.
— »Gå själf inåt skogen, ifall du så vill,

så bli vi still.

Ack, ändtligen kan man få sitta.» —

Nåväl då, så gick jag med nedstämdt mod,
men stilla stod
jag snart, i förtjusning fången.
Ty vägen var skuggad af ljusgrönt hvalf,
och luften skalf
af klingande fågelsången.

Nu fåglarne sjunga sin sommarsalm.
Från söderns kvalm
de hamnat i bokedungar,
de jubla vid målet de sökt utan ro,
ett trefvet bo,
som sakta på grenen gungar.

Där skymtar i skogens dunklaste vrå
den skygga rå;
så lätt på sin fot den träder!
Och högt i det träd, vid hvars stam jag står,
sin hvirfvel slår
en hackspett i brokiga kläder.

Nej, hit måste flickorna kasta en blick.
Tillbaks jag gick
att locka dem in i skogen,
men märkte att ljufvaste slummer då
på ögon blå
och bruna sig sänkt förtrogen.

Två vallmoknoppar, som hufvudet ungt
så aningstungt
i blommande ängen luta;
två sagoprinsessor, som tusen år
i ljuflig vår
ha drömt för att än ej sluta.

Invid deras sida det gick en get
och gräset bet
och längtade fromt till källan;
och lekfull najaden tittade fram
så undersam
på syn, som hon skådat sällan.

Tyst, plaska försiktigt uti ditt bad,
var tyst, najad!

De sett sig ihjäl på museer.
Och fågelsång ha de och grönskande skog
därhemma nog.
De drömma om Pierrot och feer.





På jagt.

Lilla Mamma hon log, när vi tågade åstad.

— »Ni ä' alldeles tokiga nu med er jagt.

Kom tillbaka till middag, så blir jag så glad,
och som vanligt, så ta sig väl hararne i akt.

Jag tror jagten blir skral.

Blås i hornet Carl,

så att Mamma kan höra, hvar Ni finns!»

Och vi drogo in i skogen med dubbelbössor två
och en harskramla stor och ett skarpskyttegevär
och farfars gamla bössa, som förr var flintlås på,
och en hemmagjord revolver och ett salongsgevär,
Ack hvad skogen är sval!

Blås i hornet, Carl,

så att Mamma kan höra, hvar vi finns!

Och vi släppte vår hund, och vi skreko allihop,
och Pappa var den värste att höja jägarrop.
Den hundraåra skogen stod undrande och tyst,
och utaf villebrådet vi märkte ej ett knyst.
Hej i skog och dal!
Blås i hornet, Carl,
så att Mamma kan höra, hvar vi finns!

Nu bar det af som vanligt utöfver stock och sten,
och när vi hunno torpet, var klockan elfva re'n.
Då sköto vi till måls, efter ingen hare kom
och tingade oss kaffe och vände sedan om.
Det fanns intet val.
Blås i hornet, Carl,
så att mamma kan höra, hvar vi finns.

Nu kände vi oss sugna och gingo friska tag. —
Hell, kära hem, där är du, vårt hjärtas kungaslott!
Minsann har Mamma dukat i trädgården i dag.
Nu gå vi ned och bada, hvad det skall smaka godt!
Sjön oss vinkar sval.
Blås i hornet, Carl,
så att Mamma kan höra, hvar vi finns!





Tal för kvinnan.

På Nordiska Festen i Lund den 27 Febr. 1885.

De store dödes namn de stråla kalla,
där högt de stå, jag ser blott dunkelt alla,
för det mitt öga skymmes af en tår.

Jag minns en annan, som gick bort i år,
ett älskadt namn mitt hjärta genombärfvar,
min egen moders bild mig föresväfvar.

Dock tyst om henne. En bland tusen blott
hon var, och hennes hvarje moders lott:
att lefva för de sina och att glömmas
och blott i barnens trogna minne gömmas,

som dör med dem. — Hell kärleken, som brinner
förutan namnets flärd och alltid finner
sin värld och lycka i en älskad famn!
Hell bruden öm, som lägger af sitt namn
och tar sin brudgums att det troget bära,
om det föraktadt är, om höljdt af ära!

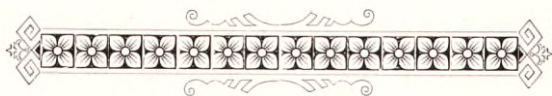
Ack såge djupare vi människor bara,
visst bakom mångt namn af ädelt guld
vi skönjde namnet på en kvinna huld,
som skulle mannens storhet oss förklara.
Ty då först blef hans lefnad ljus och varm,
när den fick värme från en kvinnas barm.
Då steg hans ära strålande som dagen,
när ur hans hjärta själfviskhet och agg
af hennes kärlek brändes ut som slagg,
att oförfalskadt gingo hjärteslagen.
Då, när hon log, hans tyngsta plikt blef lätt.
Då hittade den vilsne tänkarn rätt,
när hennes tro, som lät sig ej förvilla,
upplöste hvarje tviflets knut så stilla.

Så är det, och min röst är allas röst.
Kamrat, lägg handen på ditt eget bröst:

du bär en kvinnas bild där innerst inne,
kanske som älskadt hopp, kanske som älskadt minne.

Välan, så gif ditt hjärtas känsla ljud!
Ett ärligt lefve ifrån alla munnar
för allt det bästa, som oss lifvet unnar,
för hem och kärlek, moder, syster, brud!





Till Carl Snoilsky.

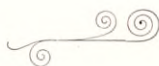
Vid studentkårens uppvaktning för skalden i Lund
den 26 Sept. 1885.

(Mel.: »Höjest löfter jeg da guldpokalen»).

Gick du än att bygga längst i söder,
kalla vi dig vår.
Vid din diktning här hvart hjärta glöder,
långt som Sverige går.
När du själf till detta land, det dyra,
efterlängtd vände om,
folkets kärlek dig till möte kom
som ett eko, väckt utaf din lyra.

Ej i tiden glömmes af de unga,
hvilken man du är.
Hvad du diktat på vår svenska tunga

dig till eftervärlden bär.
Du, till skönhet född, som sökt det sanna,
velat likars väl,
aldrig elden falnar i din själ,
aldrig diktarkransen om din panna.





Till Damerna

vid en Filosofie Doktorspromotion.

Vi träget plockade ett blad i sänder
ifrån Apollos gröna visdomsträd;
till kransar bundos de af kvinnohänder,
som allt förljufva, som de syssla med.
Vår styckekekunskap blifva vill ett hinder
att skåda lifvet i en hel gestalt,
till dess vår goda ängel sammanbinder
för oss till helhet och till skönhet allt.

Vi det förstå i våra bästa stunder
och böja oss för lifvets skönsta makt,

och vi bekänna: det är mänskofunder
att tro, att stoffet har oss allting bragt,
att flyga högt från våra likars vimmel
för att ideers öde rymder nå.

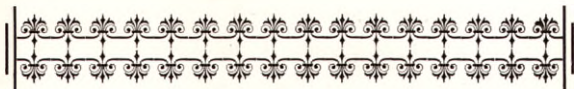
Vi äro blandade af jord och himmel
och söka dem förenta, hvar vi gå.

Här skall hon möta oss i mänskohamnar
hvar himmelsk makt, så blifver först hon vår.
Två armar kärlek har, som oss omfamnar,
och trösten har en stämma och en tår.
Den godhet, som har makten att befälla,
går midt ibland oss och exempel ger,
och skönheten, som tjusar så oss alla,
med rena kvinnoögon på oss ser.

Det är oss, hulda, som om nu I haden
allt ljuft i våra kransar flätat in.
Det är, som andades emellan bladen
med doft så ren hvad djupast rör vårt sinn:
hvar välgångsönskan, som oss hemmet sänder,
hvert stilla hopp, som oss i förväg går;
det är, som låge mors och systrars händer
välsignande idag uppå vårt hår.

De händerna vi känt vårt hufvud smeka,
när förr vi stapplade på abc.
Må än de hvila där och oss beveka
att i hvar bokstaf endast anden se.
Hell dig, o kärlek, som oss stilla leder
liksom ett ljus till efterlängtd hamn!
Hell dig, du dyra hem, som mot oss breder
i vårens blomdoft, väntande, din famn!





Nya vapen.

(Vid Lunds Försvarsförbunds fest den 30 Nov. 1892*).

Godt är ett svärd,
smidt af vårt goda järn,
regel för rikets dörr,
frihetens trygga värn.
Yngling, se'n fädrens svärd
rostat i tid som flytt,
Sverige af samma järn
räcker dig nu ett nytt.

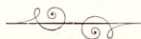
Godt är ett svärd,
fördt af en öfvad hand

*) Efter riksdagens beslut om nittio dagars vapenöfning för Sveriges värnpliktige.

stadigt, som plögen skär
bördiga åkerland.

Yngling, din frihet gror
endast ur ärans mark;
Sverige vill se dig där
öfva dig handen stark.

Godt är ett svärd,
om du har fädrens mod
att för ditt fria land
gjuta ditt varma blod.
Yngling, ett enda ord
satt deras själ i brand,
dyrast af namn på jord:
fädernesland.





På Oscarsdagen 1892.

(Vid Lunds Försvarsförbunds fest).

»Hell Sveakung!» ur svenska bröst
det ljud, så långt som häfden minnes,
och helsningen ej byter röst,
så länge Sveriges rike finnes.
Hell kungen, när han segersäll
vår klinga för i stormig tid!
Hell kungen, när i lifvets kväll
han grånar bland sitt folk i frid!

Af Sveriges frihet har sin glans
den krona, som han fått att bära,
ty folkets ära, den är hans,
han söker ingen annan ära.

Så lasta ej den kronans sken,
du annars dyrt det ångra får;
rör icke vid vår ögonsten,
ty kungens ära, den är vår!

Ett hufvud högre än sitt folk
han ståndar, trygg i redlig vilja.
Ej våldets svärd, ej svekets dolk
skall kungen och de svenske skilja.
O Gud, gör kungen säll och glad,
låt tiden fläta år till år
liksom en krans af gröna blad
kring kronan på hans silfverhår.





I Göta Coldin den 13 Mars 1894.

(Hyllningssång till St. R. Magnus Lagerberg).

Mel.: »Se hist ved Östersaltets vove».

Columbus på den djärfva färden
fick stadig medvind utaf Gud
och kom till sökta undervärlden
liksom en brudgum till sin brud.
Vår lefnadsdag är snart förliden,
Gud, gif oss hamn på samma vis,
vår jämna medvind heter tiden,
vårt sökta land är Paradis.

Stå högt på din kommandobrygga,
vår chef, med roparn i din hand,

så känna alla vi oss trygga
i dyster natt, i solens brand.
Som våg på våg i oceanen
mot evigheten åren gå,
men trohet är den hvita svanen,
som gungar trygg på djupet blå.

Låt stormen tjuta, åskan braka,
och blixten tända mast och rå;
låt i hvar fogning skeppet knaka:
vi hinna hamn till sist ändå.
Då blir det lugn, sig vinden söfver
bland palmer ljuft på hunnen strand,
och stjärnehimlen tänds däröfver,
och solnedgången står i brand.





Till min sångmö.

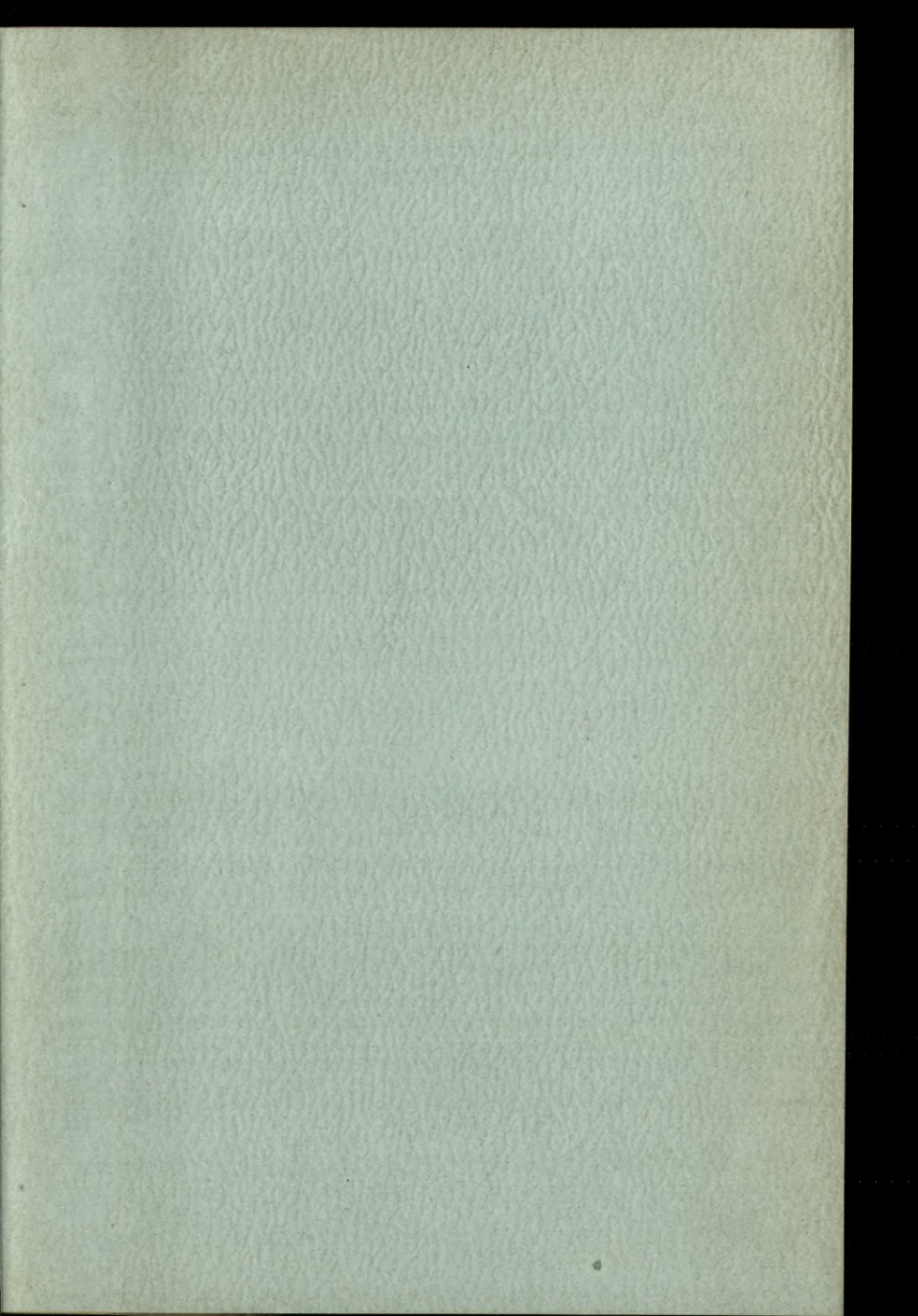
Du är en sällsynt och en granntyckt gäst.
Om någongång mig lefnaden tycks fager,
då kommer du, du älskar solskensdager,
men kommer aldrig, när jag längtar mest.

Nej aldrig, när din tröst behöfdes bäst,
när missmod eller sorg min själ betager.
Jag har fått lära mig, hur du bedrager
med dina vackra löften om härnäst.

Och jämt ditt anlete en slöja bär,
jag vet ej ännu riktigt, hvem du är,
om poesien själf, om blott dess eko.

Det gör detsamma, du är dock min vän,
den bästa fröjd, som står mig än igen,
se'n många andra mig för alltid sveko.





Af ERLAND LAGERLÖF finnes i bokhandeln:

Theokritos' Idyller. Öfversättning. Prisbelönt af Svenska Akademien. Lund 1884. Pris 2 kr.

Om dialogen Sofisten. Akademisk afhandling. Lund 1892. Pris 1: 50.

Under utgifning är:

Juvenalis' Satirer på svenska. Lund 1895.

